

De slag om Rust en Vreugd

Hendrik Groen bij Meulenhoff:

Pogingen iets van het leven te maken

Zolang er leven is

Leven en laten leven

Een kleine verrassing

Opgewekt naar de eindstreep

Rust en Vreugd

Groeten uit Benidorm

Meneer Putmans ziet het licht

De slag om Rust en Vreugd

Hendrik Groen

*De slag om
Rust en Vreugd*

ROMAN

MEULENHOFF

ISBN 978-90-896-8313-7

ISBN 978-94-023-2509-6 (e-book)

ISBN 978-90-528-6871-4 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp en plattegrond: Bloemendaal & Dekkers

Letterbeeld auteursnaam: Ingrid Bockting

Zetwerk: Pier Post

© 2025 Peter de Smet en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

I

Haar schoenen knersten in de sneeuw. Emma hield even halt en keek om zich heen: zo kende ze Rust en Vreugd niet. Alles was stil en wit, alleen de huisjes gaven het tuinpark een beetje kleur.

Nelson duwde zijn neus in de sneeuw en tilde daarna lui een poot op om een geel streepje in de witte wereld te plassen.

Nelson was een cadeau van de voorzitter van Rust en Vreugd, Harm van Velsen, nadat zijn eigen hond het vorige hondje van Emma had doodgebeten. Eind oktober had hij onverwacht voor haar deur gestaan met een kartonnen doos met een pup erin.

Emma had hem Nelson genoemd. Afhankelijk van wie er naar vroeg zei ze dat hij vernoemd was naar Nelson Mandela óf naar de Engelse admiraal Nelson. Gewoon, voor de grap.

Ze had nog even gearzeld of ze haar hond Wim zou noemen, ook leuk, maar uiteindelijk vond ze Nelson de naam die het beste bij hem paste, al kon ze niet uitleggen waarom. Nelson was een vrolijk hondje van een onbekend merk. Niet te klein, niet te groot, opgewekte kop, rommelige donkerbruine vacht en flaporen.

Roos, haar vriendin op de tuin, had geopperd dat Nelson waarschijnlijk een kruising was tussen een teckel en een bouvier.

‘Het maakt niet uit wie van de twee het vrouwtje was, de verwekking moet in beide gevallen een grappig gezicht zijn geweest.’

Emma was de laatste paar maanden niet in haar tuinhuisje geweest. Eind oktober had ze alles netjes opgeruimd, het water afgesloten, de koelkast ontdooid en de deur op een kiertje gezet, de ramen gesloten en daarna de voordeur op slot gedaan. Bij het hekje had ze zich nog even omgedraaid en rondgekeken. Er was veel gebeurd in ruim een half jaar Rust en Vreugd. Weinig rust, flink wat vreugd en ook wat verdriet.

Nu was het februari en was ze even terug. Ze had thuis de theepot gebroken toen Nelson onverwachts tegen haar opsprong en ze had in haar tuinhuisje nog zeven theepotten staan, een erfenis van de vorige eigenaar, dus nu kwam ze er een halen. Het was tevens een mooi excuus om weer eens op het park te komen kijken. Want Emma moest bekennen dat ze haar huisje en de bewoners van het complex miste, zelfs haar niet-vrienden, zoals vader en zoon Van Velsen en de gebroeders Bijl. Ze keek nog meer dan in vorige jaren uit naar de lente. Vanaf 1 april ging Rust en Vreugd weer echt open, dan mochten de tuinders weer in hun huisjes slapen.

Nelson gaf een rukje aan zijn riem. Zijn oren stonden overeind.

‘Wat is er, jochie? Ruik je een konijn?’ vroeg Emma en ze keek rond. Ze schrok toen ze, twintig meter voor haar, iemand door het raam van het huisje van haar buurvrouw Roos zag gluren.

Zag ze dat nou goed?

‘Meneer Boekhorst?’

Hij draaide zich met een ruk om.

‘Mevrouw, eh... Quaadvliegh was het toch?’

‘Mag ik vragen wat u in de tuin van mijn vriendin doet?’

Boekhorst keek ongemakkelijk. Hij kuchte om tijd te winnen.

‘Eh... nou... ik, eh... deed mijn controlerende en ik meende iets van beweging te zien in het huisje van mevrouw Kapper, dus ik dacht: daar moet ik het fijne van weten. Ik ben tenslotte van de veiligheid hier op het park. We kunnen niet hebben dat er dingen gebeuren die niet door de beugel kunnen.’

‘Zoals?’

‘Nou, inbraak, vernieling, illegale bewoning en ga zo maar door.’

‘En?’

‘En wat?’

‘Hebt u iets van inbraak of vernieling of ga zo maar door kunnen constateren?’

Boekhorst aarzelde. ‘Nee, eh... eigenlijk niet, behalve dan dat ik vanochtend sporen in de sneeuw heb aangetroffen die naar het huisje van mevrouw Kapper leidden.’

Emma keek eerst naar de grond en toen met een glimlach naar Boekhorst.

‘Ik zie alleen uw sporen.’

‘Nee, vanochtend waren er nog andere sporen, die zijn nu gewist.’

‘Ik wil niet vervelend zijn, maar waarom komt u dan nu pas kijken?’

Boekhorst wist even niets anders dan een langgerekt ‘eeh’ te produceren. Emma bleef hem vriendelijk aankijken.

‘Ik had vanmorgen al poolshoogte genomen en ik dacht een kwartiertje geleden: toch effe dubbelchecken. Maar ik heb gelukkig geen, eh... niks geks aangetroffen.’

Emma hield haar hoofd een beetje schuin en zei opgewekt: ‘Gelukkig maar. Hebt u de afgelopen maanden veel omhanden gehad hier?’

‘Nou, best wel wat dingetjes. Flink wat niet goed afgesloten deuren en ramen, twee gesprongen waterleidingen en natuurlijk die rotjochies...’

‘Rotjochies?’

‘Ja, gassies van een jaar of twaalf, dertien, die hier komen rondhangen en dingen slopen.’

‘Is er veel gesloopt dan?’

‘Nee, dat niet. Sinds ik er ben durven ze niet over het hek te klimmen.’

Emma knikte. ‘Nou, ik hoor het al, best een hoop werk. U bent hier niet voor niets de veiligheidsman.’

‘Wat u zegt, mevrouw,’ beaamde Boekhorst. De licht ironische toon van Emma ontging hem.

‘Nou, ik ga maar weer eens verder met mijn ronde,’ bromde hij. ‘Vergeet u niet bij het verlaten van het park het hek weer op slot te doen. Wat komt ú trouwens doen?’ Boekhorst had zijn gebruikelijke handhaverstoon weer te pakken.

‘Ik kom een theepot halen.’

‘Een theepot?’

‘Ja, mijn theepot thuis was gebroken en ik heb er hier in mijn huisje nog een paar over, dus die ga ik nu halen. Blijft u nog lang in de tuin van mevrouw Kapper staan?’

‘Ik doe dit voor de veiligheid van de mensen en hun eigendommen, hè!’

‘Natuurlijk, meneer Boekhorst. Dag, meneer Boekhorst.’

‘Prettige dag nog, mevrouw Quaadvliegh.’

Sinds de half gelukte geweldloze staatsgreep afgelopen zomer tegen voorzitter Van Velsen en zijn getrouwen, door Emma, Roos, Ahmed en Erik, die zich hadden verenigd onder de naam Klavertje Vier, was er sprake van een gewapende impasse.

Bestuursvoorzitter Van Velsen negeerde zijn nieuwe bestuursleden Emma en Ahmed, die op hun beurt Van Velsen en zijn secretaris/meeloper Zijlstra met rust lieten, zolang die geen besluiten namen waar ze het niet mee eens waren. Het vijfde bestuurslid, penningmeester Fietje van Velsen, werd door beide partijen ontzien omdat het zo'n schatje was.

Sinds eind juni had er geen bestuursvergadering meer plaatsgevonden, maar daar merkte je in de praktijk weinig van. Het leven op de tuin ging zijn gang, alleen bestuurd door de natuur.

De tegenstellingen en irritaties op Rust en Vreugd waren tijdelijk opgeborgen, maar niet vergeten. In oktober was het sluimerend onbehagen, net als het tuinpark zelf, in een winterslaap gevallen.

En nu riep het voorjaar: 'Wakker worden!'

2

‘Ik ben helemaal vergeten te vertellen dat ik Boekhorst nog een keer heb betrappt toen hij bij je naar binnen stond te gluren.’

Roos keek Emma verbaasd aan. ‘Bij mij? Was ik thuis?’

‘Nee, het was, wat zal het zijn... een maand of twee geleden, ik ging wat ophalen uit mijn huisje en hij stond voor jouw huis met zijn neus tegen het raam.’

‘Gatver!’ Roos trok een vies gezicht. ‘Die smerige neus van hem tegen mijn raam. Ik ga meteen lappen. Nee hoor, grapje.’

‘Ik vond het toch een beetje... unheimisch,’ zei Emma.

‘*Schön gesagt, Em,*’ zei Roos, ‘*und der Bockwurst ist sowieso überhaupt unheimisch.*’ Er volgde een gulle lach om haar eigen grap.

Het was het eerste weekend dat de tuinders weer in hun

huisjes mochten slapen en er hing een opgewekte vakantiefesfeer. Er waren hartelijke begroetingen, er werd gesleept met spullen en in veel huisjes werd gesopt, geveegd en gelucht. Emma en Roos keken vanachter het raam van de kantine naar alle drukte.

‘Ik start graag traag,’ zei Emma. ‘Eerst even kijken naar al dat gedoe, moed verzamelen en dan rustig beginnen met een klein, eenvoudig klusje.’

‘Zoals koffiedrinken met je beste tuinvriendin,’ vulde Roos aan.

Emma en Roos hadden elkaar in de wintermaanden niet gezien. Hun vriendschap hoorde toch een beetje bij de tuin en ging in de wintermaanden op de spaarstand. Af en toe een teken van leven in de vorm van een appje of een mailtje en verder vooral steeds meer zin krijgen in het voorjaar en in elkaars gezelschap.

Roos legde een hand op Emma’s arm. ‘Ik heb je gemist, Em, het is best wel lang, van november tot april zonder tuingedoe en zonder jou.’

‘Helemaal mee eens, Roos. Volgende keer doen we in de winter een reünie. Om bij te kletsen en chocomel met rum te drinken.’

‘Zullen we dan samen naar iets tuttigsgaan?’ stelde Roos voor.

‘Zoals?’

‘Nou, eh... wat dacht je van een kerstmarkt? Bijvoorbeeld in Aken, die schijnt heel tuttig te zijn.’

‘Geweldig idee, schat. Wat een goed begin: we hebben nog niks in de tuin gedaan maar wel al het probleem van de komende lange winter opgelost.’

‘Wel met een nachtje in een leuk hotelletje, toch?’

‘Misschien wel twee nachtjes. En lekkere Duitse haute cuisine: een schnitzel over de rand van je bord of een grote vette bratwurst.’

‘Jakkas, daar moet ik even niet aan denken. Ik neem wel een extra glaasje riesling.’

‘Was een grapje, hoor, van die wurst,’ zei Emma.

‘Dat van die riesling anders niet,’ zei Roos, en ze vervolgde: ‘Hoor ons nou eens! Op deze prachtige lentedag hebben wij het over het kerstmenu.’

‘De dag is al helemaal geslaagd. Ik ga verder niks doen, alleen een beetje in mijn tuin zitten.’

Roos knikte. ‘Vind je het goed als ik met je mee kom zitten?’

‘Eerst een uurtje in mijn tuin en daarna een uurtje in die van jou? Boek mee?’

‘Lang leve Rust en Vreugd.’

3

Op het mededelingenbord bij de kantine hing een bericht van de secretaris van Rust en Vreugd.

Geachte tuinders,

Met ingang van 1 januari hebben de volgende mutaties plaatsgevonden:

Tuin 42

Vertrokken: mevrouw I. Heijnen

Nieuwe bewoners: de heer V. Hofmeulen en de heer A. Merkelbach

Tuin 59

Vertrokken: de heer G. Poelman en mevrouw

I. Poelman-de Vries

Nieuwe bewoner: mevrouw B. de Winter

Wij wensen de nieuwe tuinders veel Rust en Vreugd.

B. Zijlstra, secretaris

‘Het zijn twee mannen,’ merkte Henk Bijl peinzend op. ‘Ik weet niet of we daar blij mee moeten zijn.’

‘Hoezo dat?’ vroeg zijn vrouw Irma.

‘Nou... dat zijn vast homo’s, denk ik.’

‘Nou en? Dat zijn juist hele gezellige mensen. En artistiek ook vaak.’

‘Maar kunnen ze tuinieren?’

‘Waarom niet? Je zegt toch ook niet, eh... ik noem maar wat, dat... banketbakkers vast niet kunnen tuinieren?’

‘Je noemt inderdaad maar wat. Waar slaat dat nou weer op: banketbakkers kunnen niet tuinieren?’

‘Nou, dat is precies hetzelfde als: homo’s kunnen niet tuinieren.’

‘Ik zeg niet dat ze niet kunnen tuinieren. Ik vraag het me af. Gewoon een objectieve vraag.’

‘Ik vind het leuk, verschillende soorten mensen,’ hield Irma vol.

‘Ja, nou weet ik het wel,’ snauwde Henk, en hij draaide zich om en ging de kantine binnen.

In de kantine stond Fietje van Velsen, de vrouw van de voorzitter, op haar vertrouwde plek achter de bar. Ze had haar gele plastic huishoudhandschoenen aan om, tussen de schaarse bestellingen door, de bar te boenen en de glazen te poetsen.

‘Mag ik twee koffie met melk en suiker, Fietje?’ vroeg Henk Bijl, die aan de bar kwam staan.

Fietje had enige moeite om, met haar handschoenen aan, twee kopjes koffie in te schenken uit de Bravilor.

‘Misschien moet je die gele dingen effe uitdoen, Fie, dan gaat het een stuk makkelijker,’ stelde Henk voor.

‘Als ik ze uitdoe, gaan ze binnenstebuiten en krijg ik ze bijna niet meer aan. Vanwege dat ik natte handen heb,’ verontschuldigde Fietje zich.

‘Wat jij wil.’

Fietje zette de twee kopjes koffie op de bar. ‘Dat is dan twee euro en twintig cent.’

Henk fronste zijn wenkbrauwen. ‘Zo, de koffie is flink duurder geworden.’

‘Ja, sorry, tien cent. Dat komt door de inflatie.’

‘Zet maar op de rekening van de tuincontrolecommissie,’ gebod Henk.

Fietje keek verbaasd. ‘Er is geen rekening van de tuincontrolecommissie.’

‘Nou, dan kun je die misschien even maken? Ik ben in functie vandaag. En je hoeft toch geen geld toe te leggen op je werk voor Rust en Vreugd?’

Op dat moment kwam Roos naast Henk aan de bar staan. ‘Goeiemorgen, Henk, hallo, Fietje.’

Henk keek geërgerd naast zich en bromde iets terug.

‘Dag, Roos,’ zei Fietje en daarna richtte ze zich weer tot de voorzitter van de tuincontrolecommissie.

‘Er is alleen een rekening voor het bestuur, Henk, en dat vind ik eigenlijk al... nou ja, een beetje onnodig, maar het moet van Harm.’

‘Dan zet je die twee koffie toch op rekening van het bestuur.’

‘Nee, dat mag niet, want je zit niet in het bestuur.’ Fietje keek angstig, maar hield voet bij stuk.

‘Zeg, Henk,’ zei Roos, en ze keek hem met een vilein glimlachje aan, ‘wil je misschien wat geld van me lenen?’

‘Ik heb jouw geld niet nodig,’ viel Henk uit en hij zocht in zijn zakken naar zijn portemonnee.

Fietje wachtte geduldig.

Henk kreeg een rood hoofd. ‘Hij ligt denk ik in mijn huisje.’

‘Zal ik dan maar trakteren, Henk?’ vroeg Roos.

‘Nee! Ik zeg toch dat ik jouw geld niet hoef.’

Fietje wipte achter de bar van haar ene been op haar andere. ‘En nu? Ik kan de koffie niet teruggooien, want er zit al melk in.’

‘Ik ga mijn portemonnee halen.’

‘Dan is straks je koffie koud. Drink eerst maar op dan en ga daarna maar geld halen.’

Henk pakte met een chagrijnige kop de twee koppen koffie en liep naar het tafeltje waar zijn vrouw zat te wachten.

‘Bedankt, Fietje, namens Henk!’ riep Roos luid door de kantine.

4

‘Tante Emma, ben je thuis?’ riep Boris vanachter het tuinhekje.

Emma stak haar hoofd om de deur. ‘Hé, dat lijkt Boris wel,’ riep ze terug. ‘Maar dat kan hem niet zijn, want Boris is veel kleiner dan dit jongetje.’

‘Ik ben het wel, hoor,’ zei Boris verschrikt.

Emma liep naar hem toe, opende het hekje en gaf Boris een stevige knuffel. ‘Kerel, wat ben jij groot geworden deze winter! Jij hebt zeker heel veel boerenkool gegeten?’

‘Ik lust geen boerenkool. Ik heb wel veel pizza gegeten.’

‘Nou, dan ben je daar zo groot en sterk van geworden.’

Boris informeerde of het gras al gemaaid moest worden. Emma keek naar haar minigrasveldje. Het gras was eigenlijk kort genoeg, maar ze wilde Boris niet teleurstellen.

‘Ik denk dat het gras een hele goeie hoogte heeft om er weer een beetje in te komen. Zou je het nog kunnen na zo’n lange tijd?’

Boris knikte heftig van ja.

Vijf minuten later ratelde de grasmaaier en liep Boris met een serieus gezicht baantjes te maaien. Emma zat met haar jas aan in de zon op het bankje voor haar huisje en keek tevreden rond. Ze wist weer waarom ze blij was met haar volkstuintje.

‘Dat ene hoekje ben je vergeten, Boris,’ riep ze. Boris speurde rond en zag het ongemaaide stukje. ‘Dat daar?’

‘Ja. En daarna limonade.’

Even later zaten ze allebei tevreden aan een glaasje limo.

‘Hoe is het thuis, Boris?’

‘Nou...’ het jongetje keek wat moeilijk, ‘papa en mama schreeuwen wel een beetje vaak tegen elkaar. Over een hond en over wie de auto mag en over dat die ander schreeuwt.’

‘Dat is niet zo gezellig, hè?’

‘En over wie mee moet naar voetbaltraining.’

‘Zit je op voetbal?’

‘Ja. Ik heb al drie doelpunten gemaakt. Eentje met mijn knie.’

‘Echt? Wat knap. Mag ik een keertje naar een wedstrijd komen kijken?’

Dat mocht. ‘Samen met opa.’

‘Gaat opa altijd mee naar voetballen?’

Boris knikte. ‘Ja.’

Emma aarzelde. Ze vermoedde dat Harm van Velsen niet enthousiast zou zijn over haar komst.

‘Misschien is het een beetje veel, ik én opa?’

‘Nee hoor, papa en mama gaan ook wel eens mee.’

‘Nou, eh... misschien ga ik een keer samen met mama kijken.’

‘Opa is heel leuk, hoor. Hij doet hele grappige dingen. Laatst gingen we samen pannenkoeken bakken en toen gooide hij een pannenkoek heel hoog in de lucht, zo tegen de lamp en daarna half op zijn hoofd. Toen moesten we allebei keihard lachen.’

‘Jullie zijn twee grapjassen,’ zei Emma glimlachend. ‘Ik had trouwens niet gedacht dat jouw opa pannenkoeken kon bakken.’

‘Kon-ie ook niet. We hebben de meeste weggegooid. Die waren heel zwart. Maar dat geeft niks als je er heel dik stroop op doet.’

Erik had Emma, Roos, Ahmed en Meyra uitgenodigd in zijn huisje om de nieuwe lente te vieren. Hij had zijn optrekje schoongemaakt en versierd met narcissen en een appeltaart gebakken.

De lente zelf wilde nog niet zo meewerken, want het regende en waaide alsof het november was.

‘Regen mag de pret niet drukken,’ riep Roos bij binnenkomst terwijl ze zich uitschudde als een hond. Erik keek een beetje moeilijk naar de grote klonten aarde aan haar laarzen, maar dat ontging haar in haar enthousiasme. Toen Roos klaar was met haar rondje om alle aanwezigen te begroeten, wees Emma geschrokken naar het spoor van modder dat ze had achtergelaten. ‘Kijk nou toch.’

‘O gut,’ Roos sloeg haar handen voor haar mond, ‘ben ik dat?’

‘Dat ben jij,’ bevestigde Erik zuinigjes. ‘Het geeft niet, hoor, ik maak het straks wel weer schoon. Maar misschien kun je wel even je laarzen uittrekken?’

Even later schonk Erik thee en serveerde taart en zat Roos op haar knieën naast een emmertje sop de sporen van haar entree uit te wissen.

Er werd vrolijk gebabbeld over de koetjes en kalfjes van de voorbije winter.

‘Het lijkt wel alsof we niet weg zijn geweest,’ merkte

Ahmed tevreden op. ‘Onze club, Klavertje Vier, is meteen weer springlevend.’

‘Goed dat je het noemt, want daar wil ik het graag even over hebben,’ zei Erik. ‘Ik zou willen pleiten voor een nieuwe naam, namelijk Klavertje Vijf. En dan hebben we natuurlijk ook een nieuw lid nodig en ik stel Meyra voor. Niet zozeer vanwege haar fameuze baklava, al is dat een niet te onderschatten pluspunt, maar vooral vanwege haar scherpe geest.’

‘Erik, jongen, wat kan jij de dingen toch mooi zeggen,’ zei Roos vanuit het keukentje, waar ze de dweil nogal woest aan het uitspoelen was, waardoor er modderwater in het rond spatte. Erik trok opnieuw een gepijnigd gezicht, maar zei niets.

Roos keek de kamer rond. ‘Dus allemaal vóór?’

Iedereen applaudisseerde voor het nieuwe lid van Klavertje Vijf. Meyra moest ervan blozen en stralen tegelijk.

‘Dat betekent,’ vatte Ahmed samen, ‘dat we vanaf nu twee leden in het bestuur van Rust en Vreugd hebben, Emma en ik, en maar liefst drie schaduwleden die ons met wijze raad terzijde kunnen staan.’

‘Maak je borst maar nat, Van Velsen,’ zei Roos met gebalde vuist, ‘en de rest van je kliek ook, want Klavertje Vijf gaat jullie verpletteren of anders toch op zijn minst ondersteboven schoffelen, om in tuintermen te blijven. Daar moet op gedronken worden.’ En ze haalde met een sierlijk gebaar een fles prosecco uit haar tas.

Even later plopte de eerste kurk van het nieuwe tuinseizoen van de fles.

‘Op veel rust en vreugd,’ zei Erik.

‘En een beetje heisa,’ voegde Roos eraan toe.

Emma keek tevreden de kring rond. ‘Als ik een poes was, ging ik nu spinnen.’

6

‘Nou, dat begint alweer goed,’ mopperde Emma, ‘moet ik uit een briefje op het mededelingenbord opmaken dat er volgende week vrijdag een bestuursvergadering is. Eerst weigert hij maandenlang een vergadering uit te schrijven en nu dit.’ Ze stond samen met meneer Van Beek de berichten op het bord bij de kantine te bestuderen.

‘Ja, dat is vreemd,’ beaamde de oude tuinder.

‘Ik zit in dat bestuur, dus het lijkt me handig om te weten wanneer ik moet vergaderen.’

‘U weet natuurlijk dat ik... dat de heer Van Velsen heeft geprobeerd mij van de tuin te krijgen, omdat ik te oud was. Vond hij. Ik weet niet meer zeker of ik u heb bedankt dat u ervoor hebt gezorgd dat ik kon blijven.’

‘U hebt me een knuffel gegeven en een hele mooie fuchsia.’

‘O... heb ik dat gedaan? Gelukkig. Ik vergeet zo veel de laatste tijd. Ik zou het echt erg vinden als ik u niet had bedankt.’

Emma pakte zijn gerimpelde hand en kneep er even zachtjes in. ‘Ik ben blij dat u er nog steeds bent: de koning van de fuchsia’s, oud maar niet dood.’

‘Die Van Velsen is niet integer. En zijn zoon ook niet.’ Van verontwaardiging piepte de adem van de oude man nog meer dan gebruikelijk.

‘Laten we zeggen dat hij op geheel eigen wijze integer is.’

‘Dan is iederéén op zijn eigen wijze integer.’

‘Daar hebt u gelijk in. Maar wij blijven hem in de gaten houden. Toch?’

Van Beek knikte.

‘En daar ga ik nu meteen mee beginnen. Tijd voor een bezoek aan onze geachte voorzitter om te vragen waarom hij zijn bestuursleden niet uitnodigt voor een bestuursvergadering.’

‘Heb ik u al gevraagd om binnenkort een kopje thee te komen drinken en mijn nieuwe fuchsia’s te komen bekijken?’

‘Nee, dat hebt u nog niet gedaan. Maar ik kom graag eens langs.’

‘Nu nog niet hoor! De fuchsia’s zijn nog niet op hun mooist.’

‘Ik heb alle tijd.’

Van Beek schudde langzaam zijn hoofd. ‘Maar ik niet.’

Ze wensten elkaar een mooie dag.

Emma keek de tuin van de voorzitter in. Het ontvangst-comité van kabouters stond er frisgewassen bij. Fietje had ze allemaal een sopje gegeven en ze glommen in de zon. Ze aarzelde even, haalde diep adem en belde aan. De voorzitter was de enige tuinder die bij zijn tuinhek een bel had.

Binnen klonk geblaf. De deur van het huisje ging open en Harm van Velsen verscheen in de deuropening. Hij deed een paar stappen naar voren en stopte toen.

‘Wat kom je doen?’

‘Goeiemorgen, Harm. Hoe gaat het?’

‘Goed. Wat kom je doen?’

Uit het huisje kwam een jonge herdershond gierend, die langs zijn baas stoof en vrolijk kwispelend tegen het hekje sprong waarachter Emma stond. Ze aaide hem over zijn kop.

‘Is dat je nieuwe hond? Wat een scheetje!’

Van Velsen keek chagrijnig. Emma vermoedde dat hij ‘scheetje’ niet als compliment voor zijn hond opvatte.

‘Hij moet nog afgericht worden.’

‘Hoe heet hij? Of is het een zij?’

‘Het is een hij en hij heet Rex.’

‘Stoere naam. Mijn nieuwe hond, die dus ook een klein beetje van jou is, heet Nelson.’

‘Gefeliciteerd. Voor de derde keer: wat kom je doen?’

Emma had niet verwacht met open armen ontvangen te worden, maar ze schrok toch van deze botheid.

‘Ik lees net op het mededelingenbord dat er volgende week vrijdag een bestuursvergadering is. Mijn vraag is: waarom weet ik dat niet? En ik vermoed zomaar dat Ahmed het ook niet weet.’

‘Je weet het nu toch?’

‘Maar je kunt toch geen bestuursvergadering uitschrijven zonder alle bestuursleden uit te nodigen.’

‘Daarvoor moet je bij Zijlstra zijn. Die is secretaris.’

Emma keek Harm scherp aan. ‘Beste Harm, niet om het een of ander, maar Bert doet alleen maar wat jij zegt.’

‘Twee dingen, Quaadvliegh. Eén, ik ben je beste Harm niet en twee, wat Bert doet is niet mijn verantwoordelijkheid.’

Emma haalde diep adem en besloot nog één poging te wagen. ‘Ik weet dat je niet blij bent met Ahmed en mij in het bestuur, maar we zijn democratisch gekozen dus daar is niets aan te veranderen. Ik ga ervan uit dat we allemaal het beste voor hebben met Rust en Vreugd, dus ik stel voor samen...’

Harm onderbrak haar ruw. ‘Mijn Rust en Vreugd is de jouwe niet, Quaadvliegh, en ik zit hier al zevenenvijftig jaar.’

‘Je kunt niet zomaar twee bestuursleden volkomen negeren omdat jij hier het langst zit,’ zei Emma giftig.

‘O nee? Moet jij eens zien of ik dat kan. Goeiedag verder.’